

Armo ja rauha

1. Tess. 1:1

1. Paavali, Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisien seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. **Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!** (2. Tess. 1:2)

Jeesuksen tulon odottajat

Mitä tapahtuu, kun Jeesus tulee toisen kerran takaisin? Kuinka pian se tapahtuu? Mitä tapahtuu niille, jotka ehtivät kuolla, ennen kuin Jeesus tulee takaisin? Millä tavalla Jeesuksen tulon pitää valmistautua? Millaisia ennakoivia merkkejä tulee ennen Hänen paluutaan? Millä tavalla Jeesuksen paluu liittyy uskovien kristityn identiteettiin? Muun muassa näitä kysymyksiä miettivät noin vuosi tai pari aiemmin uskoon tulleet Tessalonikan seurakunnan uskovat, joille Paavali kirjoitti 1. ja 2. Tessalonikalaiskirjeen. Lähdemme nyt niitä tutkimaan uudessa saarnasarjassa.

Nuoruuden into herätyksessä

Itse asiassa nuo samat kysymykset olivat vahvasti pinnalla, kun 1960-luvulla alkoi nuorisoherätys monin paikoin Suomea. Itse tulin uskoon vuonna 1960 ja pian sen jälkeen Suomi oli varpaillaan niin sanotun noottikriisin vuoksi. Pelättiin sotaa Neuvostoliiton kanssa. Nuorisoherätyksessä korostettiin voimakkaasti Jeesuksen pikais-ta paluuta ja sitä, että evankeliumi pitää saada kaikille kansoille pian, sillä meillä on enää vähän aikaa. Muistan, miten vasta valmistuneet ylioppilaat aivan vakavissaan kyselivät, kannattaisiko heidän pyrkiä mihinkään opiskelemaan, kun Jeesuksen tulo on niin lähellä ja evankeliumilla oli todella kiire ennen sitä.

Herätysten keskellä Jeesuksen toisen tulemisen odotus on aina ollut keskeisellä sijalla ja sitä mukaan, kuin herätys alkaa hiipua, Jeesuksen paluun odotus myös jää taka-alalle ja saattaa muuttua kokonaan pelkästään kuolemaan valmistautumiseksi.

Pian palaava Herra

Alkuseurakunta odotti Jeesuksen palaavan pian, vaikka toisaalta se tiesi myös, että paluu saattaa viipyä, koska Jeesus oli myös sen antanut ymmärtää puhuessaan paluustaan mm vertauksessaan palvelijoille uskotusta talenteista. Siinä on myös seuraava lause: *Pitkän ajan kuluttua näiden palvelijoiden herra palasi ja rupesi tilintekoon heidän kanssaan.* (Matt. 25:19) Siksi alkuseurakunta ei kokenut mitään kriisiä, kun Jeesuksen paluu ei tapahtunut ensimmäisen sukupolven aikana, vaikka asia aiheuttikin keskustelua, josta Pietari kirjoittaa näin:

Ennen muuta tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan. He sanovat: "Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Onhan siitä lähtien, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt ennallaan luomakunnan alusta asti." Tieten tahtoen he eivät ota huomioon, että taivaat samoin kuin maa, joka on tehty vedestä ja veden kautta, olivat ikiajoista olemassa Jumalan sanan voimasta, ja että niiden kautta silloinen maailma tuhottiin vedenpaisu-muksessa. Mutta samalla sanalla on nykyiset taivaat ja nykyinen maa säästetty tu-lelle. Niitä säilytetään jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivää varten. Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttä-

mistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttävän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntysisivät. Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:3-13)

Tämä Pietarin kirjeen katkelma ei vain vastaa kysymykseen ajasta kertomalla, miten meidän aikakäsityksemme eroaa Jumala ajasta. Lisäksi se liittyy Jeesuksen paluun ei ainoastaan Jeesuksen ylösnousemukseen, vaan myös luomiseen. Samat voimat, jotka vaikuttivat luomisessa, myöhemmin vedenpaisumuksessa ja Jeesuksen voitossa kuolemasta toimivat, kun Jeesus saapuu kunniassaan. Se tulee olemaan kosminen valtaisa tapahtuma.

Jeesus kertoi, millaisia asioita tapahtuu ennen Hänen paluutaan maan päälle. Niistä tärkein oli se, että lopun ajan ahtaissa oloissa evankeliumi kuitenkin viedään kaikille kansoille todistukseksi. Siihen Pietarikin viittaa mainitessaan, että me joudutamme Jumalan päivän tuloa julistamalla evankeliumia. Samalla hän samoin kuin Paavali osoittaa, millaista elämää uskovan tulee elää odottaessaan uuden taivaan ja uuden maan täydellistä vanhurskautta Jeesuksen tulemuksessa.

Paruusia Uuden testamentin keskeinen asia

Jeesuksen tulemus ja siihen liittyvät tapahtumat mainitaan Uudessa testamentissa 319 kertaa eli keskimäärin joka 25. jakeessa. Siksi voidaan sanoa, että koko Uusi testamentti suuntautuu *parusiaan* eli Herran tuloon. Uskovan ja kristillisen seurakunnan vaellus on ratkaisevasti sidoksissa Herran paluuseen. Jeesuksen paluun odotus perustuu Hänen ristillä suorittamaansa sovitukseen ja ylösnousemukseensa. Koska Jeesus nousi kuolleista, niin edessämme on väistämättä Jeesuksen tulo takaisin.

Vasta uskoon tulleille Tessalonikan kristityille Jeesuksen paluun odotus oli todella pinnalla, niin kuin meilläkin pitäisi tänään olla, sillä olemme paljon lähempänä Herran paluuta nyt kuin he aikanaan. Jeesuksen mainitsemia merkkejä sotia, maanjäristyksiä, kristittyjen vainoja on nyt keskelläme koko maailmaa käsittäen. Myös evankeliumi on maailmanlaajuisella marssillaan kohti tehtävän loppuun saattamista. Viimeisetkin täysin saavuttamattomat heimot saanevat lähimpien 10 vuoden sisällä ensimmäiset todistajansa, jos työ etenee niin kuin viime vuosina. Siksi meillä on kaikki syy valvoa ja odottaa Herran paluuta.

Tessalonikalaiskirjeiden taustaa

Toisella lähetysmatkallaan Paavali saapui kaupunkiin ensimmäisen kerran yhdessä Silaksen kanssa. Tiimissä oli mukana myös Timoteus. Siksi kirjeen kirjoittajina esiintyy Paavalin lisäksi myös molemmat muut seurakunnan pioneerityön aloittaneet. Tessalonika oli suuri ja merkittävä satamakaupunki. Paavalin aikaan se oli Makedonia-nimisen Rooman provinssin pääkaupunki ja roomalaisen maaherran hallituskaupunki. Suurin osa kaupungin asukkaista oli syntyperäisiä kreikkalaisia, mutta siellä asui myös roomalaisia ja itämaalaisia. Kaupungissa oli suuri juutalainen siirtokunta.

Tapansa mukaan Paavali aloitti toimintansa synagogasta, jossa hän Luukkaan mukaan sai puhua juutalaisille kolmena sapattina. Paavali asui ja työskenteli Jaasonimisen miehen luona, joka oli todennäköisesti samaa käsityöammattia harjoittava juutalainen kuin hän itsekin.

Paavalin oleskelu Tessalonikassa ei jäänyt pitkäksi, mutta sen seurauksena muutamia juutalaisia ja monia jumalaapelkääviä kreikkalaisia sekä useita huomattavassa asemassa olevia naisia tuli uskoon. Tämä herätti juutalaisissa kateutta, ja he panivat alulle mellakan. Ihmisjoukko hyökkäsi taloon, jossa Paavali ja Silas asuivat. Tarkoituksena oli viedä heidät kaupungin viranomaisten eteen ja syyttää heitä poliittisin perustein. Apostoli työtovereineen oli kuitenkin ehtinyt pakoonsa. Jotta pieni seurakunta välttyisi enemmittä vaikeuksilta, he katsoivat parhaaksi jatkaa matkaansa.

He olivat viipyneet kaupungissa ehkä kaksi tai kolme kuukautta, kenties puolisen vuotta. Viivytyään Ateenassa jonkin aikaa Paavali matkusti Korintiin, jossa hän aloitti pitempiaikaisen toiminnan. Sieltä käsin hän kirjoitti molemmat Tessalonikalaiskirjeet. Paavali lähetti Timoteuksen takaisin Tessalonikaan, ja tämän välityksellä hän kuuli seurakunnan tapahtumista. Tämä vastakääntyneiden muodostama seurakunta osoitti huomattavia edistymisen merkkejä. Tieto heidän uskostaan Jumalaan oli levinnyt, ja Paavali sanoo heidän tulleen esikuvaksi kaikille Makedonian ja Akaiian uskoville.

Mutta luonnollisesti ongelmiakin syntyi. Seurakunnassa saattoi olla taipumusta osoittaa liian vähän kunnioitusta johtajia kohtaan. (1 Tess 5:12-13). Muutamat seurakunnan jäsenet eivät välittäneet tehdä työtä (1. Tess 4:11; 1 Tess 5:14). Syy tähän saattoi olla apostolien lopunaikaa koskevan julistuksen väärin ymmärtäminen. Jotkut ajattelivat, ettei ollut mitään syytä puuhailla maallisissa askareissa, kun kerran Herran tulemus oli niin lähellä. Seurakunnassa herätti levottomuutta myös poisneuvotteluiden, Kristuksessa kuolleiden kohtalo. Jäisivätkö he osattomiksi Kristuksen tulemuksen liittyvästä kirkkaudesta ja kunniasta? Apostoli vastasi näihin kysymyksiin. Molemmat kirjeet kirjoitettiin 52 jKr. muutaman kuukauden väliajoin siinä järjestyksessä, kuin ne ovat Uudessa testamentissa.

Ensimmäisen kirjeen jäsenitys

Ensimmäinen Tessalonikalaiskirje jakautuu alku- ja päätössanoja lukuun ottamatta viiteen pääjaksoon:

Alkusanat, 1:1-4.

1. Historiallinen jakso, 1:5 - 2:16
 2. Henkilökohtainen jakso, 2:17 - 3:13
 3. Eettinen jakso, 4:1-12
 4. Eskatologinen jakso, 4:13 - 5:11
 5. Seurakuntaopillinen jakso, 5:12-22
- Päätössanat, 5:23-28.

Uskovan identiteetti

Paavali, Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Armo teille ja rauha! (1) ... Me tiedämme, te Jumalalle rakkaat veljet...(4)

Aikaamme leimaa identiteettipolitiikka. Siinä ihmisen subjektiivinen, psykologinen ja sisäinen käsitys itsestään, jonka kaikkien muiden ihmisten ja koko yhteiskunnallisen lainsäädännön on myös hyväksyttävä, on määrävää. Uskovalle kristitylle identiteetti ei kuitenkaan määräydy hänen omista kokemuksistaan käsin, vaan siitä millaisena Jumala hänet näkee.

Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen sekä ruumiin että sielun puolesta, vaikka syn-ti turmelikin ihmisen niin perusteellisesti, että hän on langenneena ja hengellisesti kuolleena Jumalan vihan alainen eikä kykene itse pelastamaan itseään. Toisaalta hän on kuitenkin Jumalan luomistyön perusteella sellaisten rajoitusten alainen, joita hänen on mahdoton muuttaa. Jumala kuitenkin rakasti synnin tähden tuomion alais-ta ihmistä ja lähetti oman Poikansa Jeesuksen pelastamaan hänet synnin, kuole-man ja Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, jossa uusi elämä hallitsee häntä.

Kirjeen vastaanottajat olivat saaneet Jeesukselta Kristukselta evankeliumin kutsun ja sen vastaan otettuaan he olivat päässeet osallisiksi pelastuksesta. Heidän identi-teettinsä muodostui siitä, että he olivat Jumalalle rakkaita. He ovat Jumalan valittuja ja elävät Jumalan suosion ja armon alla.

Jokaiselle uskovalle on äärimmäisen tärkeätä ajatella itsestään oikein, nähdä itsen-sä ”Jumalan silmillä”. Jumala rakastaa jokaista uskovaa sillä samalla rakkaudella, jolla Hän rakastaa omaa ainosyntyistä Poikaansa Jeesusta. Siksi siitä pitää tehdä oikeat johtopäätökset omaan elämään. Uskovan identiteetti ei ole siinä, millainen hän on edelleen syntyin lankeavana mutta armahdettuna ihmisenä, vaan siinä, mil-laisena Jumala näkee hänet.

Joka aamu ensimmäiseksi hän saa muistuttaa itseään siitä, että hän on Jumalan ra-kas lapsi Jeesuksen täydellisen sovitustyön tähden. Uskova saa julistaa omalla sydämelleen evankeliumin ja siitä käsin hän saa rohkeasti jakaa evankeliumia myös muille. On aivan käsittämätön armon ihme, että Jumala pitää meitä suunnattoman rakkaina.

Seurakunta Jumalassa

Uskovan identiteettiin kuuluu myös se, että hän on osa seurakuntaa. Se taas sijait-see Isässä Jumalassa ja Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. Se tarkoittaa sisällä olemista, Kristukseen puettuna olemista ja siksi myös täydellisessä vanhurskaute-tun asemassa elämistä. Paavali toistaa läpi kaikkien kirjeittensä ilmaisua ”olla Kris-tuksessa”. Jotkut käännökset yrittävät selventää ajatusta ilmaisulla ”Kristuksen yh-teydessä”, mutta kysymys on enemmästä kuin vain yhteydestä. Olemme Kristuksen sisällä, Hänen ympäröimiään, Hänen vanhurskaudessaan, Hänen pyhytydessään. Olemme puettuja Kristukseen.

Veljet

Paavali lisää vielä ilmaisun ”veljet”, jota hän toistaa läpi koko kirjeen. Se sisältää tie-tysti myös sisaret. Joku on sanonut, että ystävät voi valita, mutta veljiä ei. Seura-kunta muodostuu veljistä ja sisarista, joita emme ehkä olisi valinneet, jos se olisi ol-lut mahdollista. Niin erilaisia uskovat ovat usein inhimillisiltä ominaisuuksiltaan. Silti olemme veljiä, sillä syvimmitään uskovien veljeys on veljeyttä Jeesuksen kanssa, niin kuin Heprealaiskirje sanoo:

Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämies täydelliseksi. Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikseen. Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljileni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä",... (Hepr. 2:10-12)

Pyhät

Muualla uskovista Paavali käyttää usein ilmaisua "pyhät". Uskovan pyhyys on Kristuksen pyhyyttä, joka on hänelle lahjoitettu. Jeesus sanoi: *"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa."* (Joh. 17:19) Jeesus erotti itsensä Jumalan käyttöön kulkemalla Golgatan kärsimystien ylösnousemuksen voittoon asti. Sillä Hän hankki omilleen pyhyiden. Hekin ovat siksi erotetut maailmasta Jumalan käyttöön.

Suuntautuminen

Kirjeen ensimmäinen luku päättyy sanoihin: *...te käännysitte epäjumalista Jumalan puoleen palvelemaan elävää ja todellista Jumalaa ja odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta.* (1:9-10)

Ihmiset puhuvat työidentiteetistään tai identiteetistään puolisona tai vanhempana tai lapsena. He viittaavat näin erilaisiin rooleihin, joita heillä elämän eri osa-alueilla on. Monet rakentavatkin kuvan itsestään siihen, millainen asema heillä on kodissa, koulussa, työpaikalla ja laajemmin yhteiskunnassa. Seurakunnassakin jollakulla on pastorin, toisella diakonin ja kolmannella rivikristityn identiteetti.

Uskovan identiteetti ei ole vain siinä, mikä ja kuka hän on Jumalan rakastamana ja Jeesuksen Kristuksen lahjavanhurskauden omistajana. Sen lisäksi hänellä on myös palvelusidentiteetti. Kaikissa eri elämän piireissä hän haluaa palvella Jumalaa. Hänelle ei ole ratkaisevaa kuinka hyvin hän menestyy, vaan saako Jumala todellakin kunnian siitä, mitä hän tekee. Hänelle tärkein tehtävä on Jeesuksen evankeliumin todistaminen ja julistaminen, sillä juuri siinä Jumalan kirkkaus ilmestyy.

Uskovan identiteettiä määrää viime kädessä se, mihin hän suuntautuu elämässään, mitä hän odottaa. Hän ei odota nousujohteista uraa, ei menestystä maailmassa eikä myöskään menestystä seurakunnassa, mikä sekin voi olla uskovalle todellinen kiusaus. Uskova odottaa Jeesuksen paluuta taivaasta. Kuolemassa hän odottaa Jeesusta ja kirkastetun ylistyspalvelun alkua eikä elämän päättymistä. Jeesuksen tulon odotus on aivan keskeinen osa uskovan identiteettiä.

Armo

Armo teille ja rauha! (2) Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (2. Tess. 1:2)

Kaikissa Paavalin kirjeissä toistuu rukouspyyntö: "Armo teille ja rauha!" Kysymys ei ole vain tavanomaisesta mitäänsanomattomasta tervehdyksestä, vaan rukouksesta, joka ilmaisee Paavalin syvimmän halun uskovien elämään. Tärkeää on tajuta, että armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla "ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme",

mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden.

Tessalonikalaiskirjettä monet pitävät Paavalin vanhimpana säilyneenä kirjeenä. Myöhemmissä kirjeissä hän laajentaa teemoja, jotka pilkahtelevat jo niissä. Siksi tullen matkan varrella viittaamaan myös hänen muihin kirjeisiin. Paavalin opetus armosta voidaan tiivistää Roomalaiskirjeen sanoihin:

"Missä synti on tullut suureksi, siinä armo on tullut ylenpalttisen runsaaksi." (Room.5:29) Sitä selittää jae: *"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme."*

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen ei voi välttää sitä, että hän joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi viime kädessä paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua, vain jompikumpi. Vastakohtat ovat toisella puolella palkka, synti, kuolema ja toisella armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaa lahja, armolahja on jotain sellaista, mitä ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synnin vastakohtaksi Paavali asettaa Jumalan. Synti liittyy tässä yhteydessä palkkaan ja viittaa siis tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvauttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Paavali ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä tai puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhyytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Ihminen, joka on Jumalan ajatuksissa, ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi.

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on ainoa vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuole-

man palkakseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehitymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen muuttuisivatkin. Tämä Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa jne. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylönousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa.

Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Jumalan armolahjan vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päätynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tuleekin Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä.

Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä

kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Paavali rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Japanilainen Miyuki Isono nousi varjosta valoon

Vuonna 2020 maailma muuttui monella tavalla koronaviruspandemian vuoksi. Japanissa Koben kaupungissa HAT-Koben seurakunnassakin rajoitukset tuntuivat, esimerkiksi kolmen kuukauden täyssulkuna seurakunnan toiminnassa. Siitäkin huolimatta Jumala teki työtään ja vuoden aikana kastettiin kaksi uutta kristittyä seurakunnan jäseneksi. Miyuki Isono oli heistä toinen. Hän kertoo tarinansa:

"Lapsuuttani varjosti äidin sairastelu, jonka vuoksi hän vietti paljon aikaa maalla isovanhempiensa luona. Minä asuin kaupungissa isäni ja sisarusteni kanssa. Isä oli kiireinen ja hänen työpäivänsä venyivät pitkiksi, kuten Japanissa yleensä. Me lapset valmistimme itse lounasevää koulun ja huolehdimme toisistamme.

Minua kiusattiin koulussa ja siksi vetäydyin syrjään. Sain ensimmäisen ystävän vasta 10-vuotiaana. Lukioikäisenä haaveilin matkustamisesta ja siksi meninkin opiskelemaan matkailualaa yliopistoon. Opintojen ohella tein osa-aikatöitä ansaitakseni rahaa matkustamiseen. Valmistuttuani yliopistosta aloitin työt matkatoimistossa ja toimin ryhmämatkojen vetäjänä. Töiden ja vapaa-ajan puitteissa vierailin monissa Euroopan ja Aasian maissa sekä Uudessa-Seelannissa ja Kanadassa.

Vuoden 2019 lopussa matkustin yksin Suomeen. Kiersin Helsingin nähtävyyksiä ja vierailin ensimmäistä kertaa kristillisessä kirkossa. Helsingin tuomiokirkko teki minuun niin suuren vaikutuksen, että minun oli palattava takaisin kaikkina neljänä päivänä, jotka vielä vietin Suomessa.

Pian kotiin paluun jälkeen alkoivat koronavirustartunnat levitä Japanissa. Se vaikutti työhöni matkatoimistossa. Minulle jäi paljon aikaa ja niinpä aloin lukea kristillisiä kirjoja. Aloin myös kuunnella kristillistä Kokoro no hikari o (Valoa sydämeen) -radio-ohjelmaa ja osallistuin sen kirjekurssille. Löysin HAT-Koben seurakunnan yhteystiedot ja otin yhteyttä pastori Yoshidaan. Hän ilahtui ja kutsui minut jumalanpalvelukseen.

Heinäkuussa 2020 menin ensimmäistä kertaa kristilliseen kirkkoon Japanissa. Kokemus oli niin hyvä, että jo seuraavana päivänä ostin Raamatun ja aloin lukea sitä. Aloin myös käydä viikoittain jumalanpalveluksessa. Opin paljon uutta saarnojen ja myös netistä löytämieni opetusten kautta. Näin aloin pikkuhiljaa tutustua Jeesukseen. Lokakuussa olin valmis tunnustamaan syntini ja uskoni Jeesukseen. Pian sen jälkeen aloitin seurakunnassa kastekoulun.

Usko on muuttanut elämäni valtavasti. Olen käsittänyt, että minusta ei tule niin hyvää ihmistä, kuin toivoisin, mutta Jumalan armo kantaa minua. Aikaisemmin murehdin ikäviä asioita, mutta nyt saan lohtua Raamatun sanasta ja rukouksesta ja siitä, että Jeesus on luvannut ottaa kuormamme kantaakseen. Elämäni, joka on ollut täynnä monenlaista kärsimystä ja surua, on tullut kevyemmäksi.

Jouluna 2020 minut kastettiin HAT-Koben seurakunnassa. Olin niin yllättynyt, että se päivä ei ollut ainoastaan minun, vaan koko seurakunnan suuri juhla. Kaikki iloitsivat kanssani, sain lahjoja ja kukkia. Nyt olen onnellinen ja täynnä toivoa, sillä elämäni on tullut valo."

Entä sinä?

Suuntaatko sinä elämäsi sitä suurta päivää kohti, jona Jeesus saapuu kunniansaan ja kirkkaudessaan? Ellet, sinua kutsutaan Herran luokse. Käänny Hänen puoleensa, tunnusta syntisi ja pyydä Häneltä armoa sen perusteella, että Jeesus kantoi Golgatan ristillä sinunkin syntivelkasi. Hän on luvannut pelastaa jokaisen, joka huutaa Häntä avukseen. Silloin saat uuden identiteetin Jumalan rakastamana lapsena ja elämäsi alkaa suuntautua kohti Jeesuksen paluuta.

Jos tunnet jo Jeesuksen, sinua kutsutaan tänään omistamaan uusi armo ja rauha Jeesuksessa. Saata katsella itseäsi Jumalan silmillä ja saat uuden voiman saaneena lähteä palvelemaan Herraa julistaen armo evankeliumia myös muille.